

**Sygn. akt VI GC 1099/21**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2022 roku

**Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:**

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2022 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148<sup>1</sup> k.p.c.

sprawy z powództwa **A. D.**

przeciwko **P. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej P. P. na rzecz powódki A. D. kwotę 10 454,40 złotych (dziesięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 10 135,20 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej P. P. na rzecz powódki A. D. kwotę 4 367 złotych (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1099/21

## UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02 września 2021 roku powódka A. D. domagała się zasądzenia od pozwanej P. P. kwoty 10 454,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 10 135,20 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwaną umowę sprzedaży, na podstawie której pozwana jako sprzedawca sprzedała powódce dwa ekspozytory reklamowe na płytki ceramiczne do salonu łazienkowego (tzw. biblioteki) według uzgodnionej przez strony specyfikacji. Powódka uregulowała całą należność w kwocie 10 135,20 złotych zgodnie z fakturą numer (...), zaś termin dostarczenia towaru wynosił 4 tygodnie. Pozwana nie spełniła swojego świadczenia w umówionym terminie, tj. do dnia 19 maja 2021 roku ani też w uzgodnionym przez strony nowym terminie – do dnia 21 lipca 2021 roku. Wobec powyższego powódka wyznaczyła pozwanej w oparciu o art. 491 § 1 k.c. nowy termin do wykonania zobowiązania, do dnia 10 sierpnia 2021 roku, z zastrzeżeniem, że po jego bezskutecznym upływie odstąpi od umowy. Pozwana nie dochowała powyższego terminu, a powódka po raz kolejny – po kontakcie z pozwaną – wyznaczyła jej nowy termin wykonania zobowiązania – do dnia 26 sierpnia 2021 roku. Pozwana nie dostarczyła zamówienia także i w tym terminie, wobec czego oświadczeniem z dnia 27 sierpnia 2021 roku powódka odstąpiła od umowy.

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 10 135,20 złotych tytułem zwrotu ceny sprzedaży oraz kwota 319,20 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Nakazem zapłaty z dnia 23 września 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3480/21 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana P. P. wniosła o oddalenie powództwa kwestionując je co do zasady oraz złożyła wnioski o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego wskazując w uzasadnieniu tegoż wniosku, że zawarła z powódką umowę, na podstawie której zobowiązała się do wykonania w określonym terminie dwóch ekspozytorów reklamowych, jednakże z przyczyn osobistych i losowych (m. in. długotrwała choroba) fizycznie i psychicznie nie była w stanie ich wykonać także w późniejszym uzgodnionym terminie.

Zarządzeniem z dnia 29 października 2021 roku (k. 55 akt, zobowiązanie – k. 56-64 akt) zobowiązano pozwaną w trybie art. 458<sup>5</sup> § 2 k.p.c. do powołania wszystkich twierdzeń i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – w 2 egzemplarzach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego zobowiązania, pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku dalszego postępowania. Dodatkowo pouczone pozwaną o treści obowiązujących przepisów oraz że: zgodnie z art. 458<sup>5</sup> § 4 k.p.c. spóźnione twierdzenia i dowody podlegają pominięciu, chyba że strona uprawdopodobni, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikała później. W takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym ich powołanie stało niemożliwe lub wynikała potrzeba ich powołania, a także, że zgodnie z treścią art. 485<sup>10</sup> k.p.c. dowód z zeznań świadków sąd może dopuścić jedynie wtedy, gdy po wyczerpaniu innych środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz że zgodnie z treścią art. 458<sup>11</sup> k.p.c. czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77<sup>3</sup> k.c., chyba że strona wykaże, że nie może przedstawić dokumentu z przyczyn od niej niezależnych.

Powyższe zobowiązanie zostało doręczone pozwanej w dniu 08 listopada 2021 roku (k. 65 akt), niemniej jednak w jego wykonaniu do akt nie wpłynęła żadna korespondencja.

Postanowieniem z dnia 09 grudnia 2021 roku Sąd na wniosek powódki postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu gospodarczym (co skutkowało ponownym pouczeniem pozwanej o treści przepisów obowiązujących w toczącym się postępowaniu, punkt 4 zarządzenia z dnia 09 grudnia 2021 roku, k. 66 akt) oraz skierowano strony do postępowania mediacyjnego, jednakże powódka nie wyraziła na powyższe zgody.

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 20 kwietnia 2021 roku, na zapytanie A. D., P. P. sporządziła ofertę na wykonanie i montaż dwóch ekspozytorów reklamowych i przesłała ją mailowo A. D..

A. D. zaakceptowała ofertę i dokonała wyboru terminu realizacji zamówienia w okresie 4 tygodni, co wiązało się z koniecznością uregulowania ceny w całości.

W związku z powyższym P. P. wystawiła A. D. fakturę numer (...) na kwotę 10 135,20 złotych brutto, która w dniu 21 kwietnia 2021 roku została uregulowana w całości.

P. P. nie wykonała przedmiotu zamówienia w uzgodnionym terminie 4 tygodni.

Strony uzgodniły kolejny termin wykonania i montażu ekspozytorów reklamowych – do dnia 21 lipca 2021 roku, jednakże także i w tym terminie nie doszło do realizacji zamówienia.

Wobec powyższego oświadczeniem z dnia 04 sierpnia 2021 roku przesłanym pocztą elektroniczną A. D. wyznaczyła P. P. nowy termin wykonania zobowiązania – do dnia 10 sierpnia 2021 roku, pod rygorem odstąpienia od umowy.

P. P. nie wykonała zamówienia w powyższym terminie, niemniej jednak A. D. zgodziła się na jego ponowne przesunięcie – do dnia 26 sierpnia 2021 roku, pod rygorem odstąpienia od umowy.

W powyższym terminie P. P. nie wykonała dwóch ekspozytorów reklamowych i nie dokonała ich montażu.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2021 roku A. D. złożyła P. P. oświadczenie o odstąpieniu od umowy i wezwała ją do zwrotu ceny w kwocie 10 135,20 złotych i kwoty 319,20 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, jednakże bezskutecznie.

wydruk korespondencji mailowej (oferta i jej akceptacja) – 10-12, 15 akt, faktura – k. 13 akt, potwierdzenie przelewu – k. 14 akt, wydruk korespondencji mailowej zawierającej oświadczenie o wyznaczeniu nowego terminu z zagrożeniem odstąpienia od umowy – k. 16 akt, wydruk korespondencji mailowej zawierającej oświadczenie o wyznaczeniu nowego terminu z zagrożeniem odstąpienia od umowy – k. 17 akt, oświadczenie o odstąpieniu od umowy wraz z wezwaniem do zapłaty – k. 21 akt

### **Sąd zważył, co następuje:**

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich wiarygodności i mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania stron, albowiem w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 03 stycznia 2022 roku” (data prezentaty: 2022-01-10, k. 80 akt) powódka cofnęła wniosek w tym zakresie (oraz wniosek o przeprowadzenie rozprawy).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powódka A. D. domagała się zasądzenia od pozwanej P. P. kwoty 10 454,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 10 135,20 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, tytułem zwrotu uregulowanego na rzecz pozwanej wynagrodzenia za wykonanie i montaż dwóch ekspozytorów reklamowych w związku z odstąpieniem przez powódkę od umowy z powodu jej niewykonania przez pozwaną w uzgodnionym terminie (w zakresie kwoty 10 135,20 złotych) oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (w zakresie kwoty 319,20 złotych).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwana P. P. zakwestionowała żądanie pozwu co do zasady. Złożyła również wniosek o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego przyznając w jego uzasadnieniu, że zawarła z powódką umowę, na podstawie której zobowiązała się do wykonania w określonym terminie dwóch ekspozytorów reklamowych, jednakże z przyczyn osobistych i losowych (m. in. długotrwała choroba) fizycznie i psychicznie nie była w stanie ich wykonać, także w późniejszym uzgodnionym terminie.

Pozwana P. P. na żadnym dalszym etapie postępowania, i to mimo zobowiązania Sądu, nie sformułowała wobec żądania pozwu jakichkolwiek innych zarzutów, ani nie zanegowała tego żądania w zakresie jego wysokości. W szczególności nie kwestionowała, że strony łączyła umowa na wykonanie i montaż dwóch ekspozytorów reklamowych, a wręcz przyznała, że nie wykonała jej w uzgodnionym terminie podnosząc jedynie i to we wniosku o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego, że nastąpiło to z przyczyn osobistych i losowych, co pozostało jednakże okolicznością gołosłowną, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, rzeczą Sądu nie jest bowiem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny

być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązкови, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódce A. D. ciążył obowiązek wykazania, że strony łączyła umowa na wykonanie i montaż dwóch ekspozytorów reklamowych, że powódka uregulowała należne pozwanej wynagrodzenie oraz że wobec niewykonania przez pozwaną jej zobowiązania w uzgodnionym terminie powódka w sposób skuteczny odstąpiła od umowy.

W ocenie Sądu powódka obowiązкови powyższemu sprostala przedkładając stosowne dokumenty, a także korespondencję mailową, z której jednoznacznie wynika, że strony zawarły umowę na wykonanie i montaż dwóch ekspozytorów reklamowych, że powódka uregulowała należne pozwanej wynagrodzenie w całości na podstawie wystawionej przez nią faktury. Z przedłożonych przez powódkę dowodów wynika również, że pierwotny termin wykonania zobowiązania wynoszący 4 tygodnie nie został przez pozwaną dochowany, a strony kilkukrotnie dokonywały jego przesunięć, w tym do dnia 10 sierpnia 2021 roku i do dnia 26 sierpnia 2021 roku, przy czym w obu tych przypadkach zastrzeżono rygor odstąpienia od umowy.

Wreszcie niesporne było, że pozwana P. P. nie wykonała swojego zobowiązania w żadnej części.

Nie było wątpliwości, że w niniejszej sprawie umowa łącząca strony nie przewidywała umownego prawa odstąpienia, o jakim mowa w art. 395 k.c., wobec czego strony mogły powoływać się jedynie na ustawowe podstawy odstąpienia od umowy, przy czym procedujący w niniejszej sprawie Sąd, związany wskazanymi przez strony okolicznościami mógł poszukiwać jej samodzielnie w ramach dokonywanej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod normy prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 491 k.c. jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 05 kwietnia 2013 roku (sygn. akt II CSK 62/13) koniecznym warunkiem późniejszego osobnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy jest uprzednie i to oddzielne wyznaczenie drugiej stronie dodatkowego terminu na wykonanie umowy, z zastrzeżeniem, w każdym przypadku, złożenia w późniejszym terminie oświadczenia o odstąpieniu od umowy (tak również Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 04 grudnia 2015 roku, sygn. akt I ACa 1079/15). W niniejszej sprawie, jak wynikało z treści korespondencji mailowej, powódka dwukrotnie złożyła pozwanej oświadczenie o wyznaczeniu konkretnego dodatkowego terminu (10 sierpnia 2021 roku i 26 sierpnia 2021 roku), w każdym z tych przypadków – z zagrożeniem odstąpienia od umowy. Po bezskutecznym zaś ich upływie, w świetle powyższego, była uprawniona do odstąpienia od umowy, co też oświadczeniem z dnia 27 sierpnia 2021 roku uczyniła. Sąd zważył przy tym, że twierdzenie pozwanej dotyczące niewykonania przez nią zobowiązania w powyższych terminach jakoby spowodowane sytuacją osobistą i losową (m. in. chorobą) pozostały całkowicie gołosłowne, pozwana dla wykazania tej okoliczności nie zaoferowała jakichkolwiek dowodów, a zatem nie zdołała obalić domniemania zwłoki w wykonaniu zobowiązania rozumianej jako kwalifikowanego opóźnienia, które ma miejsce wówczas, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia w czasie właściwym z przyczyn, za które ponosi odpowiedzialność. Pozwana nie tylko nie wykazała, ale nawet nie podjęła próby bliższego określenia, i to mimo zobowiązania Sądu do przedstawienia konkretnych twierdzeń i zarzutów przeciwko żądaniu pozwu, przyczyn niezachowania przez nią terminu wykonania jej zobowiązania ani nie zaoferowała żadnych środków dowodowych mających wykazać, że przyczyną takiego stanu rzeczy (niewykonania zobowiązania w terminie) były okoliczności od niej niezależne, za które nie ponosi odpowiedzialności.

W tej sytuacji powódka po wyznaczeniu pozwanej dodatkowego terminu wykonania zobowiązania (do dnia 26 sierpnia 2021 roku) z zagrożeniem odstąpienia od umowy, uprawniona była – wobec jego niewykonania w tymże terminie – do odstąpienia od łączącej strony umowy, co też oświadczeniem z dnia 27 sierpnia 2021 roku uczyniła.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że w niniejszej sprawie zastosowanie znaleźć mogłaby także inna ustawowa podstawa odstąpienia od umowy o dzieło przewidziana w art. 635 k.c. – który to przepis ma charakter *lex specialis* w stosunku do normy z art. 491 k.c. (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 20 kwietnia 1995 roku, sygn. akt I A Cr 101/95) – albowiem łącząca strony umowa miała charakter umowy o dzieło – pozwana zobowiązana była do wykonania dwóch ekspozytorów zgodnie z ofertą z dnia 20 kwietnia 2021 roku (k. 10 akt), a także ich dostarczenia i montażu.

Zgodnie z treścią art. 635 k.c. jeżeli przyjmujący zamówienie opóźnia się z rozpoczęciem lub wykończeniem dzieła tak dalece, że nie jest prawdopodobne, żeby zdołał je ukończyć w czasie umówionym, zamawiający może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić jeszcze przed upływem terminu do wykonania dzieła. Odrębność regulacji zawartej w art. 635 k.c. względem art. 491 k.c. przejawia się w tym, że po pierwsze – w świetle pierwszego z wymienionych przepisów zamawiający może odstąpić od umowy, mimo że termin spełnienia świadczenia polegającego na wykonaniu dzieła jeszcze nie nadszedł, po drugie – możliwość odstąpienia od umowy o dzieło na podstawie art. 635 k.c. nie jest uzależniona od tego, czy brak prawdopodobieństwa wykończenia dzieła w czasie umówionym jest skutkiem okoliczności, za które przyjmujący zamówienie ponosi odpowiedzialność, po trzecie – zamawiający może odstąpić od umowy o dzieło na podstawie art. 635 k.c. bez wyznaczenia terminu dodatkowego do wykonania dzieła (z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 maja 2017 roku, sygn. akt I ACa 612/16). Nadto, Sąd podziela pogląd, wedle którego odstąpienie od umowy o dzieło na podstawie art. 635 k.c. możliwe jest także po upływie terminu do wykonania dzieła (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 12 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 182/11), który w niniejszej sprawie upływał z dniem 26 sierpnia 2021 roku.

Niezależnie jednak od podstawy prawnej odstąpienia od umowy, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2016 roku (sygn. akt I ACa 770/15) w razie rozwiązania umów, odstąpienia od nich lub ich wygaśnięcia, treść tej umowy przestaje obowiązywać między stronami i nie reguluje już dalej treści stosunku prawnego między nimi, lecz wchodzi w rachubę jedynie ich rozliczenie na zasadach ogólnych określonych w kodeksie cywilnym. Zgodnie z tymi zasadami oznacza to w rozstrzyganej sprawie, że skoro strony spełniły na swoją rzecz jakiegokolwiek świadczenia na podstawie umowy, która już przestała między nimi obowiązywać, to powstaje po ich stronie obowiązek zwrotu tych świadczeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Wobec zaś skutecznego odstąpienia od umowy, powódka uprawniona była do domagania się od pozwanej zwrotu uiszczonego na jej rzecz wynagrodzenia w kwocie 10 135,20 złotych, która to wysokość wynika z faktury numer (...).

Jednocześnie wskazać należy, że pozwana P. P. w istocie nie sformułowała wobec żądania pozwu jakichkolwiek konkretnych zarzutów. W tym miejscu wskazać należy, że nawet ogólnikowe zaprzeczenie nie jest wystarczające do uznania, że okoliczności faktyczne danej sprawy zostały zaprzeczone tak, jak tego wymagają przepisy postępowania cywilnego. Strona wdająca się w spór winna bowiem podjąć polemikę i dowodzić faktów, z których wyciągać chce korzystne dla siebie skutki prawne lub podjąć obronę w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje na zaistnienie okoliczności wyłączającej zasadność jej roszczenia, co jednakże wymaga odniesienia się do poszczególnych faktów, a nie ograniczenia się do ogólnego zaprzeczenia, czy kwestionowania (tak A. B., Postępowanie cywilne a skutki braku odniesienia się do twierdzeń strony przeciwnej.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2009 roku (sygn. akt III CSK 341/2008) i co nie budzi wątpliwości w praktyce orzeczniczej, twierdzenie pozwanego, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej (poza tymi, których wyraźnie nie przyzna) nie jest skuteczne, tym bardziej więc nieskuteczne wobec żądania pozwu jest

niepodniesienie jakichkolwiek wobec niego zarzutów, a powoływanie się jedynie na ogólną formułę kwestionowania żądania pozwu. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany się nie zgadza powinien on bowiem wskazać, jeżeli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej, czego w niniejszym postępowaniu bezsprzecznie pozwana nie uczyniła. Ogólne zakwestionowanie powództwa nie jest więc skuteczne i nie powoduje, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sporu fakty stają się sporne i jako takie wymagają dowodu. Strona pozwana pragnąc zaprzeczyć twierdzeniom pozwu winna poza ogólnikowym stwierdzeniem podnieść także kontrargumenty wskazujące, co jest powodem rzeczowego zaprzeczenia, a co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Nadto, jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 roku (sygn. akt II CSK 22/07) każda ze stron jest obowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.). Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma bowiem na celu określenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210 § 2 k.p.c. Powyższe wynika stąd, że w procesie cywilnym kluczowym zagadnieniem jest określenie, które fakty są między stronami sporne, a w konsekwencji wymagające udowodnienia. Stąd też nie można składając sprzeciwu od nakazu zapłaty twierdzić, że nie zgadzając się z pozwem przeczy się wszystkim faktom powołanym przez powoda, czy kwestionować jego żądanie za pomocą ogólnikowej formuły. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwana nie zgadzała się, powinna ona wskazać, jeśli ma to służyć obronie jej racji, a mianowicie ustosunkować do twierdzeń powoda.

W tej sytuacji w niniejszej sprawie kiedy to pozwana w ogóle nie sformułowała żadnych konkretnych zastrzeżeń co do żądania pozwu w zakresie zarówno samej zasady odpowiedzialności pozwanego, jak i wysokości żądania – i to mimo zobowiązania Sądu – Sąd uznał roszczenie powódki za zasługujące na uwzględnienie w całości, mając na uwadze całokształt przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym z dokumentów przedłożonych przez powódkę, z których wynikało, że strony łączyła umowa, na mocy której pozwana miała wykonać, dostarczyć i zamontować dwa ekspozytyory reklamowe w określonym, kilkukrotnie przedłużanym terminie (z zastrzeżeniem odstąpienia od umowy), czego bezspornie nie uczyniła, a co powodowało, że powódka uprawniona była do odstąpienia od umowy i żądania zwrotu zapłaconego wynagrodzenia. Podkreślić raz jeszcze bowiem należy, że pozwana nie zaprzeczała, że łączyła ją z powódką przedmiotowa umowa, że wynagrodzenie zostało jej wypłacone, a to pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania – wręcz przeciwnie – pozwana okoliczności te przyznała, podnosząc jedynie, że z przyczyn osobistych i losowych nie była w stanie tego zobowiązania wykonać, co jednakże, jak już wskazano powyżej – pozostało twierdzeniem całkowicie gołosłownym i nie potwierdzonym jakimkolwiek dowodem.

W powyższych okolicznościach więc pozwana odmawiając uczynienia zadość żądaniu powódki obowiązana była udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającym nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku, sygn. akt IV CSK 299/06), czego pozwana w żadnej mierze nie uczyniła nie podnosząc jakiegokolwiek konkretnego zarzutu. Raz jeszcze wskazać należy, że strona pozwana winna wyraźnie określić fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się nie zgadza, jeśli ma to służyć obronie jej racji. Nie ulega wątpliwości, że Sąd w żadnym razie nie może dokonywać za stronę procesu wyboru okoliczności spornych z podstawy faktycznej powództwa, gdyż nie jest w stanie odgadnąć rzeczywistych intencji ani powódki ani pozwanego, jeśli nie zostaną one jasno i wyraźnie ujawnione.

Żądanie powódki pozostawało przy tym także zasadne w zakresie kwoty 319,20 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (stanowiącej równowartość 70 euro), strony łączyła bowiem umowa o dzieło (a więc transakcja handlowa), zaś pozwana nie wykonała swojego zobowiązania w umówionym terminie.

Mając na uwadze całokształt powyższych rozważań, Sąd w punkcie pierwszym wyroku na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148<sup>1</sup> k.p.c. (pозwana nie żądała przeprowadzenia rozprawy, powódka zaś wniosła w tym zakresie cofnęła, k. 80 akt) na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 491 k.c. w zw. z art. 494 k.c. w zw. z art. 4, art. 7 i art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) zasądził od pozwanej P. P. na rzecz powódki A. D. kwotę 10 454,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 10 135,20 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądając od pozwanej jako strony przegrywającej na rzecz powódki – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez nią kosztów postępowania w kwocie 4 367 złotych nie znajdując jednocześnie podstaw – biorąc pod uwagę czas trwania sprawy, stopień zawłości sprawy i nakład pracy pełnomocnika powódki – do przyznania mu wynagrodzenia w podwyższonej wysokości. Na zasądzone w punkcie drugim koszty procesu składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265), kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 750 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.

## ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)

SR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 maja 2022 roku